

Belevissen van twee zwangere vrouwen met diabetes

Anne-Marie Eerenstein (29) is zwanger van haar eerste kindje, Lysbeth Slotegraaf (33) verwacht een tweeling. Lysbeth heeft sinds haar 24e diabetes type 1 en werkt als woonbegeleidster met mensen met een verstandelijke beperking. Anne-Marie heeft sinds haar 4e jaar diabetes type 1. Ze werkt als communicatiemedewerker bij Diabetesvereniging Nederland.

Beste Anne-Marie

Vorige keer schreef ik je al dat ik een dubbele medische indicatie heb: diabetes en een tweeling. Ik mag daarom geen onregelmatige diensten meer draaien. Gelukkig reageerde mijn teamleider heel goed en uiteindelijk zit ik nu voor honderd procent in de ziektewet.

Natuurlijk kan ik best nog wat aan. Dus ben ik op vrolijke therapeutische basis drie dagen en zeven uurtjes per dag op het werk aanwezig voor hand- en spandiensten. Het geeft mij veel rust in mijn hoofd. Mijn diabetes staat nu op de eerste plaats, thuis en op het werk. Dat is het belangrijkste.

Mijn baas wilde wel het één en ander over mijn diabetes weten. Dat voelde een beetje ongemakkelijk. Diabetes is iets van mij. Dat regel ik zelf. Zolang niemand er op het werk hinder van heeft, flap ik het er niet zomaar uit. Maar nu doe ik alles voor het goede doel.

Mijn internist noemt het: het medische sausje dat over mijn zwangerschap heen zit. Zo moet ik vaker voor controle naar de oogarts. Als je HbA1c positief snel daalt, kan dat namelijk schadelijk zijn voor je ogen. Ook spreek ik regelmatig mijn diabetesverpleegkundige, gelukkig kan dat ook via de telefoon en de e-mail.

De eerste weken was ik voorzichtig.

Als ik eerst de twaalf weken grens maar voorbij was. Nu is het zover. We hebben voor de vierde keer een afspraak op de afdeling gynaecologie. Alles was weer positief. Ik begin het echt te geloven: ik wurd mem! (ik word moeder...).

Hoi Lysbeth,

Je bent nu regelmatig in het ziekenhuis, schrijf je. Heel herkenbaar. Woensdag: bloedprikken in het ziekenhuis. Dagcurves doormailen aan de diabetesverpleegkundige. Volgende woensdag: controle bij de internist en bij de verloskundige in het ziekenhuis. O ja, en de dagcurves weer doormailen. Woensdag daarna: controle bij de diabetesverpleegkundige. Woensdag was ooit mijn vrije dag, maar sinds mijn zwangerschap is het mijn vaste ziekenhuisdag.

Afspraken worden zo goed mogelijk gecombineerd, maar zijn niet altijd op elkaar af te stemmen.

De intensieve controles maken dat ik me meer diabeet voel dan ooit. Voorheen schreef ik nog wel eens een dag voor de afspraak een paar dagcurves in mijn dagboekje. Nu het niet meer alleen over mezelf gaat, neem ik het veel serieuzer. Maar eerlijk is eerlijk: de controle is ook wel prettig. Een zwangerschap is spannend, zeker met diabetes. De verloskundige of gynaecoloog wil dat ik elke vier weken op controle kom. Met de diabetesverpleegkundige heb ik wekelijks e-mailcontact. Mijn internist benadrukt dat ik zelf moet aangeven waar ik behoefte aan heb. Wil ik elke drie weken bij hem langskomen? Maandelijks mijn HbA1c laten meten? Duizend-en-een vragen stellen?

Prima! De gynaecoloog houdt vooral het kindje in de gaten, bij de internist gaat het over mij. Hoe mijn lichaam reageert op de groei van dit kleine mensje in mijn buik. Hoe ik het doe. De bevestiging dat het goed gaat, is fijn. Ik ben elke maand maar tien minuten binnen, maar ik kom er wel steeds met een goed gevoel vandaan. Tot volgende maand.